

Amerika bestandig bruger mod Kvinderne, er dette, at de eneste, der vil benytte sin Stemmeret er disse sidste. Imidlertid viste denne Frygt sig ugrundet. Den ene 23.-Del af Kvinder gjorde ingen Fortræd. Sejren blev vunden med en Majoritet paa 5000 St. „*Hvad mener vore Modstandere i dette Tilfælde om Kvindens indirekte Indflydelse?*“ spørger Taleren med et lunt Smil.

*

Stemmeretsforeningerne vokser med rivende Hast. Inden Kongressen udsendtes der Spørgeskemaer til alle med Alliancen forbundne Lande. Det viser sig, at siden Londonkongressen for to Aar siden er Medlemsantallet fordoblet. I selve England — Stormcentret — er der tre Gange saa mange Medlemmer som i 1909, og Foreningens Indtægter er fordoblede. Man fortæller mig, at der siden den Tid i England ikke alene er fremkommet *en* kristelig Kvindevalgretsforening, men flere, en af dem endda katolsk. Om disse skal jeg senere fortælle mere. Den engelske Konge har forleden i sin Kroningstale omtalt sin Dronning som sin „Medhjælp“, det er det første kronede Hoved der i den Retning har anerkendt den Stilling, Gud selv har givet hans Dronning. Men man fortæller mig ogsaa, at baade Kongen og hans Dronning sympatiserer med de forfulgte Stemmeretskvinder. De tilhører selv den nye Slægt, der forstaar den nye Tid.

Mandag Eftermiddag holdtes et stort Møde i *Musikalska Akademien*. Tribunen var smukt pyntet med Blomster, og paa denne sad foruden Fru *Chapman Catt*, den internationale Alliances

Bestyrelse og paa to Rækker Stole i Baggrunden andre fremragende Medlemmer af Bevægelsen. Salens øvrige Dekoration bestod kun i store Faner, repræsenterende de tilstedeværende Nationer, der hang ned fra Balkonen. Under Talerne droges de ind, men ved enkelte Lejligheder kom de frem og bragte med deres Viften Nationernes Tak og Samstemning med, hvad der blev sagt.

Frk. *Anna Whitloch* bød Velkommen paa Sverrigs Vegne i Stedet for Formanden Dr. *Lydia Wahlström*, der desværre var syg.

Hr. *Ernst Beckman* talte derefter som Repræsentant for de svenske Mænd, der ønskede at give Kvinderne Stemmeret. Hovedtanken var den, at ingensinde har Staten trængt saa haardt til Kvindernes Hjælp som nu, da vi stod over for de mange sociale Reformers.

Paa Alliancens Vegne talte Fru *Crystal Mac Millan*. Hun sluttede sin Tale med at sige: Jeg har i Gaar hørt en Kvinde sige, at hun ikke ønskede Stemmeret, fordi hun vilde vedblive at være Kvinde; det er netop derfor vi ønsker Stemmeretten. Vi ønsker at være Kvinder i hele dette Ords Betydning, men det er først blevet dette Aarhundrede givet at forstaa dette Ord i hele dets Rækkevidde. Vi er som de nye Folk. Vi har ingen Historie, vi kan sige: „*Vi er nye, vi er mange, se hvor vi vokser*“. Vi kunde ikke paa nogen bedre Maade vise vore Værtinder vor Taknemlighed end ved at sige: „Se hvor vi vokser over hele Verden. Se, og fat Mod.“

Efter Fru Mc. Millans Tale aabnedes Dørene til Platformen paa vidt Gab, og